

1030

10 sec. 759

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVII Nr. 5-6

MAI-IUNIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și A-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

Cuget curat A. Doroftei

1 Iunie-ziua copilului . . . Redacția

Natura și odihna V. Moldovan

Documente ale Consiliului Mondial al Păcii

Zile de servire. G. Șamotă

De e posibil ... treacă versuri. D. Popa-Ticu

Diferite nume date Bisericii. P. Olteanu

CUGET CURAT

V-ați întrebat pînă acum pentru ce și cum gîndim? E probabil că animalele gîndesc foarte puțin. Unele dintre ele, pe care noi le socotim ca superioare, par înzestrate cu însușirea de a cugeta, de a alege, de exemplu, între două acte posibile, dar această alegere e hotărîtă în general de anumite condițiuni fizice sau psihologice. Pare să fie dat omului să aleagă în mod liber, să suspende acțiunea sa pentru ca după ce o va fi studiat să o adapteze mai bine scopului pe care și-l propune. Noi gîndim de îndată ce ne oprim să acționăm. Cînd primim o palmă, de exemplu, prima noastră mișcare este să răspundem la această ocară prin același gest. Putem totuși să înfrîmăm această nevoie de a lovi pe adversarul nostru, ordonînd mușchilor să rămînă în repaus și să ne lăsăm conduși de tot felul de alte considerațiuni asupra urmărilor faptei, să ne ridicăm chiar foarte sus în domeniul moral și să ne aducem aminte de cuvîntul Evangheliei care ne îmbie să facem bine pentru rău și să întindem obrazul stîng cînd cineva ne lovește peste cel drept. Astfel ne suspendăm acțiunea, rezervîndu-ne să-i modificăm cursul sau manifestările exterioare. În aceasta constă cugetarea.

Rezultă de aici că aceasta trebuie să aibă o acțiune foarte însemnată asupra vieții de toate zilele, căci ea ne apare ca un fel de disciplină inte-

rioară. Uneori este foarte greu să nu întorci palma primită, să răspunzi cu iubire unui cuvânt înjurios; gândirea este aceea care ne îngăduie să ne suspendăm astfel acțiunea. Ne exprimăm bine când zicem „să suspendăm“ și nu „să suprimăm“, căci la fel ceea ce ne împinge la acțiune, păstrează energia sa latentă și își produce efectul, fie aceasta zece sau douăzeci de ani mai târziu. Această energie inițială este numai înmagazinată, gata să iasă la iveală mai devreme sau mai târziu. Noi am disciplinat numai această ieșire la iveală, noi am „sublimat-o“ cum zic psihologii. Gândirea este deci un rezervor de forțe și noi acționăm după ceea ce el conține.

În ultimă analiză, când ne dăm seama de nevoia de a adapta acțiunea noastră împrejurărilor, ne gândim la anumite principii, în vederea anumitor ținte de atins. Cei care sînt însuflețiți de această grijă se vor strădui cu siguranță să se deprindă a gândi mai înainte de a face ceva, pentru ca acțiunea lor să fie mai rodnică, să răspundă mai bine nevoilor celor care ne înconjoară și să facem maximum de bine. Iată pentru ce cugetăm. Iată de asemenea pentru ce domeniul gândirii este așa de întins, pentru ce sînt mulțimi a căror meserie este să gîndească. De sigur ei nu se mărginesc la a cugeta căci trebuie ca ei să observe, să experimenteze, de asemenea să și lucreze, dar produsul real al activității lor nu este decît un gînd, o concluzie, care ne îngăduie să știm, adică să prevedem, să pregătim mai bine acțiunea noastră și să trăim mai bine. Mult adevăr se găsește deci în proverbul popular

care zice: „Întîi te gîndește și apoi vorbește“. Aceasta se potrivește de sigur și cînd este vorba de acțiuni, de fapte.

Un profesor zicea odată: „Am studiat regulile gîndirii, am examinat ceea ce alții au gîndit înainte de noi. Acum știm că filozofia este arta de a gîndi din ce în ce mai bine pentru ca să lucrăm din ce în ce mai bine“. Da, să lucrăm din ce în ce mai bine în virtutea anumitor principii recunoscute adevărate! Iată ce caută veacul nostru. Ați băgat de seamă cît sîntem de pretențioși în epoca noastră? Vrem precizii, siguranță; vrem să punem totul în discuție. Epocile dinainte de noi ne par simple, lesne încrezătoare, naive. Spiritul științific, care triumfă, face din noi niște ceretători.

Într-o zi, într-un mare laborator a avut loc următorul dialog între un profesor și un student căruia i se dăduse să facă o analiză a unui praf alb.

— Studentul zise: Gîndesc că este sulfat de cupru.

— Prietene, zise profesorul, trebuie să începi din nou.

Studentul făcu din nou analiza și reveni după o clipă spunînd:

— Cred că este sulfat de cupru.

— Prietene, zise profesorul, trebuie să începi iarăși.

De data aceasta, studentul, furios, trînti ușa, rămase două ceasuri în laborator și reveni spunînd cu o minie stăpînită:

— Este sulfat de cupru.

— Da, prietene, ai dreptate, este sulfat de cupru; dar să nu uiți că în chimie nu trebuie nici să gîndim, nici să credem, trebuie să știm.

Trebuie ca gîndirea fiecăruia să fie îndrumată după anumite reguli, potrivit unei anumite arte, ținînd seamă că orice gînd

semănat astăzi va produce cu siguranță roadele sale mai târziu și că viața este în totalitatea ei o întrupare materială și simțită a gîndirii lăuntrice. Mai de vreme sau mai târziu gîndirea se dă pe față în lucruri bune sau rele.

Dar să facem un pas mai departe. Dacă viața noastră e alcătuită din ceea ce sînt gîndurile noastre, din ce sînt făcute gîndurile noastre? Trebuie să ne amintim aici de una din însușirile deosebite în general uitată, a memoriei noastre.

Aceasta, ori cît de surprinzător ar părea, își aduce aminte absolut de toate.

Cîte proteste se vor ridica! Protestul dvs. Doamnă, care ați uitat umbrela în tramvai săptămîna trecut; al dvs. Domnule, care ați uitat o adresă însemnată pe care v-a dat-o cineva sau o afacere cu care v-a însărcinat soția dvs.; al dvs. de asemeni, tinere, care n-ați reușit în timpul ultimului examen, să vă adunați jumătate din aducerile aminte care v-ar fi fost folositoare. De sigur, nu toate amintirile rămîn în cîmpul cunoștinței, nici nu este totdeauna posibil să le facem să revină în conștiință cînd vrem; ele se află totuși undeva; diferite împrejurări le fac uneori să apară în felul cel mai neașteptat. Iată o istorioară interesantă: O bătrînă femeie de serviciu căzu bolnavă. Dar în timpul acceselor de febră ea recita capitole întregi din Biblie în ebraică. Se făcu o cercetare în legătură cu această întîmplare ciudată și se constată că, cu vreo douăzeci de ani în urmă, femeia aceasta fusese în serviciul unui pastor care avea obiceiul să se plimbe în lungul și-n latul biroului său și să citească cu voce tare Vechiul Testament în ebraică. Servitoarea auzea această citire

fără a-i da cea mai mică atenție. Amintirea se întipărise destul de adânc, deoarece reapăru după multă vreme, în cursul unei boale.

Ce este deci arta de a gândi? Este arta de a nu introduce în noi decât noțiuni demne să facă parte din noi înșine, să figureze ca material în construcția caracterului și a vieții noastre.

Oamenii înțelepți dau multă atenție alegerii alimentelor lor, știind că corpul este alcătuit din ceea ce introducem în el și că sănătatea depinde de aceasta. Ar trebui ca și noi să facem la fel când este vorba de hrana noastră intelectuală sau spirituală. Viața noastră este rezultatul gândurilor noastre, și acestea sînt formate din alimentele de toate felurile pe care le dăm spiritului nostru. Gîndurile noastre sînt ceea ce este mai adînc și mai adevărat în noi; ele sînt urzeala vieții noastre întregi. Niciodată nu vom putea spune că am vegheat destul de credincios asupra calității elementelor care le compun. Aceasta ne face să spunem cîteva cuvinte despre dușmanii cugetării, adică despre aceia care adorm agerimea sentinelei pusă la ușa spiritului.

Iată mai întii oboseala intelectuală. Se pare că în anumite momente gînditorul obosit lasă să treacă fără destul control ideile, imaginile care se prezintă. Această oboseală probabil că nu este a creierului, căci materia cerebrală nu pare să fie direct sensibilă la aceasta; ceea ce este obositor în munca intelectuală este atitudinea gînditorului sau cercetătorului, poziția nemișcată care se opune unei circulații normale a sîn-

gelui, aerul prea puțin primenit al biroului de lucru, străduința de obișnuire a ochilor în timpul cititului, luminatul defectuos, graba și chiar căldura cu care el e obligat să împlinească anumite lucrări. Există deci o igienă a cugetării al cărei rol constă în a căuta condițiile materiale și mintale cele mai prielnice lucrului cerebral: starea de așteptare, oxigenarea sîngelui, lumina bună, calmul, buna dispoziție, etc.

Dar iată un dușman al cugetării la fel de temut prejudecata. Educația noastră ne-a pus în stăpînirea anumitor idei;

am suferit influențe; avem un fel diferit de a concepe lucrurile și încercăm uneori cele mai mari greutăți ca să renunțăm la o idee, să ne punem într-un punct de vedere deosebit. Refuzăm adesea înadins să modificăm judecata noastră. V-ați găsit desigur în fața a două persoane care se ceartă. Ați observat fără îndoială, dvs, care rămîneți neutru și fără să vă pese, că aceste două persoane ar fi putut să se înțeleagă în chip desăvîrșit dacă și-ar fi dat osteneala să privească lucrurile din același punct de vedere. Amîndoi își păstrează prejudecățile lor și în aceste condiții nu este cu pu-

tință nici o înțelegere. Cineva a ilustrat aceasta în felul următor: Sînteți la tulpina unui stejar, cu fața spre trunchi. De cealaltă parte a trunchiului se află o veveriță ce v-ar plăcea s-o priviți. Înaintați deci încet în jurul trunchiului. Dar veverița își dă seama de mișcarea dvs. și înaintează și ea în așa fel încît vă învîrțiți amîndoi în jurul arborelui. În aceste condițiuni am putea spune că dvs. vă învîrțiți sau nu în jurul veveriței? Aceasta depinde de punctul de vedere în care vă așezați. Dacă admiteți că a se învîrți în jurul veveriței înseamnă să fiți mai întii la nord față de ea, apoi la est, apoi la sud, apoi la vest, apoi la nord din nou, este sigur că vă învîrțiți în jurul ei. Dar dacă socotiți că pentru a vă învîrți în jurul veveriței trebuie să aveți în fața dvs. mai întii pîntecele ei apoi o lature, apoi spatele, apoi cealaltă lature, apoi din nou pîntecele, atunci nu vă învîrțiți în jurul ei. Și iată de unde provin adesea certurile.

Ne vom strădui deci totdeauna să definim termenii discuțiilor noastre, ne vom feri de forme gata alcătuite ale gîndirii, vom cultiva acest dar așa de rar de a căuta în mod nepărtinitor adevărul pentru el însuși, independent de gusturile sau de interesele noastre. Știu bine că a costat foarte scump pe unii ca să fie înaintași, reformatori, să se ridice împotriva prejudecăților epocii lor. Exemplul lui Galileu este caracteristic; înainte și

(continuare în pag. 16-a)

1 IUNIE – ZIUA COPILULUI

Copiii pot fi considerați pe bună dreptate viitorul omenirii și al țării. Ei pot fi asemănați cu lăstărișul care odrăsleşte și prin care pădurea își continuă existența ei. Departamentul Silviculturii, dă o mare atenție protecției lăstărișului și plantațiilor tinere, pentru că ele reprezintă viitoarele păduri, parcuri și livezi ale țării. În Sfânta Scriptură găsim ideia perpetuării vieții plantațiilor, în următorii termeni: „Un copac tot are nădejde, căci când este tăiat, odrăsleşte din nou și iar dă lăstari. Când i-a îmbătrinit rădăcina în pământ, când îi pierе trunchiul în țărână, înverzește iară de mirosul apei și dă ramuri, de parcă ar fi sădit din nou“. Iov. 14, 7-9. Că această comparație cu lăstării, se referă la copii, rezultă și din Ps. 128 v. 3 u.p.: „Copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale“.

Una din dorințele puternice ale oricărei familii este și aceea de a-și vedea copiii ajunși cât mai bine cu putință. Când, în Iov 14,21, referindu-se la starea de necunoștință a celor morții — se scrie: „De ajuns fiii lui la cinste, el nu știe nimic“, se lasă a se înțelege clar această dorință a părinților cu privire la fericirea copiilor lor. În Sfânta Scriptură, lipsa de grijă față de copii este considerată ca o cădere de la credință — așa de mare importanță i se acordă. În 1 Tim. 5,8 citim: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință“.

Și nu numai părinții, individual, ci în mod deosebit și conducerea Țării poartă deosebită grijă pentru copii, care constituiesc viitorul Țării.

Pentru ca grija de cei mici să fie cât mai evidentă, și ținută într-o deosebită atenție, ziua de 1 iunie a fost decretată „Ziua Copilului“, cu care ocazie se privesc sub toate aspectele eforturile ce trebuiesc făcute spre a se asigura copiilor o creștere cât mai bună și o sănătate cât mai deplină.

Redăm mai jos câteva din preocupările oamenilor de specialitate și din realizările regimului de democrație populară din țara noastră, cu privire la copii.

ORGANIZAREA SĂPTĂMÎNII COPILULUI

Între 25 mai și 1 iunie, în instituțiile preșcolare, în școli și casele de copii se va organiza o săptămână a copilului. În funcție de specificul școlii și de vârsta copiilor, fiecare zi a acestei săptămâni va avea un program diferit. Astfel va fi organizată „ziua gospodariilor“, „ziua cărții pentru copii“, „ziua tinerului excursionist“, etc.

Desfășurată în întâmpinarea Zilei Internaționale a Copilului, această săptămână are drept scop să pregătească în cât mai bune condițiuni acțiunea de încheiere a anului școlar precum și vacanța de vară.

În zilele de 31 mai și 1 iunie în școli se vor organiza convorbiri despre viața fericită a copiilor din țara noastră“. (R.L. 14. V. 1959).

REALIZĂRI PENTRU CEI MICI

În creșele și în grădinițele de zi sau săptămânale, înființate pentru copiii ale căror mame sînt în cîmpul muncii, cei mici se bucură de o îngrijire atentă, primind în același timp educația necesară din partea unor cadre specializate. În anul 1958 au funcționat în țara noastră 6.638 de creșe și grădinițe, în care au fost cuprinși 324.347 de copii.

La munte și la mare, în numeroase tabere și colonii, își petrec în fiecare an vacanțe de vară zeci de mii de copii. În 1957 și-au petrecut vara în mijlocul naturii 126.300 de copii în tabere și colonii.

Pentru educarea și instruirea tinerelor vlăstare, în anul 1958 au funcționat 6.641 unități preșcolare frecventate de 281.141 copii și 4.284 școli de 7 ani la care au învățat mai mult de 440.000 elevi.

Grija pentru copii se manifestă în mod multilateral prin crearea a numeroase instituții menite să ocrotească sănătatea copiilor. De pildă, spitalele de copii s-au dezvoltat mult în ultimii ani. Numărul paturilor în aceste spitale a crescut în 1957 la 17.004 față de 1.350 de paturi cât existau în 1938.

Față de 1938, indicele de scădere a mortalității copiilor în țara noastră este de 56,5%. Aceasta înseamnă că anual aproape 50.000 de copii sînt salvați de la moarte“.

Să ne rugăm Bunului Dumnezeu spre a păstra pacea pe lume, deoarece numai un climat de pace favorizează buna creștere a copiilor făcîndu-le parte de o copilărie fericită.

REDACȚIA

NATURĂ ȘI ODIHNĂ

*În vâile înverzite, prin păduri și
PE COASTA MUNTelui, Domnul
Isus întreține legătura cu Tatăl
Său din ceruri.*

Viața Mintuitorului pe acest pământ a fost o viață de trînsă legătură cu natura și cu Dumnezeu. În legătura aceasta, El ne descoperi secretul unei vieți pline de putere.

Domnul Isus lucra serios și într-una. A trăit împovărat de atîtea răspunderi. A purtat sarcina atît de grea a suferințelor și a păcatelor noastre. S-a străduit cu așa zel istovitor pentru binele altora. Cu toate acestea, viața Domnului era o viață în deplină sănătate. Și la corp și la spirit, El era reprezentat prin mielul de jertfă „fără cusur și fără pată”. 1 Petru 1,19.

Contemporanii Săi, uitîndu-se la Domnul Isus, vedeau pe fața Lui mila și compătimirea dumnezeiască, amestecate cu putere conștientă. El era înconjurat de o atmosferă de viață spirituală. În vreme ce manierele Sale erau amabile, plăcute și fără pretenții, Domnul deținea o putere, care era acoperită, dar care nu putea fi cu totul tainuită.

În tinerețe, lucrînd la bancul de dulgher, ducînd sarcinile vieții de familie, învățînd lecțiile ascultării și ale muncii din greu, El găsea ocazie de recreație în mijlocul scenelor naturii, adunînd cunoștințe din cău-

tarea înțelegerii tainelor ei. Orele de cea mai mare bucurie pentru Dînsul erau acelea, cînd, după ce termina lucrul. Se putea retrage să meargă pe cîmp, să mediteze în liniștea văi'or și să cultive comuniunea cu Dumnezeu pe coastele munților sau printre arborii pădurii. Primele momente ale dimineții Îl găseau adesea în locuri retrase, meditînd, cercetînd Scripturile sau rugîndu-Se. Cu voce de cîntare întîmpina aurora dimineții. Cu cîntări de mulțumire lui Dumnezeu înveselea orele de lucru și aducea bucurie cerească celor obosiți de trudă și descurajați.

În timpul servirii Sale, Domnul Isus Și-a petrecut o mare parte din viața Sa sub cerul liber. Călătorea pe jos din loc în loc și multe din învățăturile Sale au fost date în mijlocul naturii. Educînd pe ucenicii Săi, El adesea Se retrăgea din vîlmășagul cetății spre liniștea din cîmpie, ca fiind mai în armonie cu învățăturile despre simplitate, despre credință și despre lepădare de sine, pe care El dorea să li le imprime. La adăpostul copacilor de pe coasta muntelui, la o mică distanță de marea Galileii, acolo chemă pe cei doisprezece la apostolat, și tot acolo ținu Predica de pe Munte.

Adesea munca Sa continuă Îl obosea atît de mult, încît mama și frații Săi și chiar ucenicii se temeau că viața Îi este în primejdie. Dar, cînd Se întorcea de la orele de rugăciune, cu care încheia ziua, după multă osteneală, ei vedeau întipărită pe fața Lui pacea și frăgezimea, viața și puterea, care păreau că pătrund întreaga Lui ființă. Din orele petrecute singur cu Dumnezeu, El venea în fiecare dimineață să le aducă lumina din ceruri.

UN TIMP DE ODIHNĂ

C hiar la înapoierea din prima lor călătorie în care fuseseră trimiși singuri, Domnul zise ucenicilor Săi : „Veniți singuri la o parte, într-un loc retras și odihniți-vă puțin”. Marcu 6,31.

Aproape de Betsaida, la marginea de nord a mării Galileei, era un ținut singuratic, înfrumusețat de proaspăta verdeață a primăverii, care oferea un loc plăcut pentru retragere Domnului Isus și ucenicilor Săi. Plecară către locul acesta, trecînd marea în corabie. Aci se puteau odihni departe de vîlmășagul mulțimii.. Aci ucenicii sperau să se bucure puțin timp numai de societatea Domnului.

Ei vorbiră împreună despre problemele Evangheliei și despre posibilitate de a face și mai valoroase eforturile lor. Domnul Isus, deschizându-le comorile adevărului, ei au fost reînviați prin putere divină și inspirați cu nădejde și curaj.

Dar îndată El fu iarăși căutat de mulțime. Speranța Lui de a găsi un timp de odihnă, fu zădărnicită. Dar în adâncurile curatei Sale inimi pline de compătimire, Păstorul cel bun al oilor, avea numai iubire și milă pentru aceste suflete însetate și fără odihnă. Toată ziua Dom-

nul servi pentru satisfacerea nevoilor lor, iar seara le dădu drumul să meargă la casele lor și să se odihnească.

Servilor Săi, oboșiți de muncă întocmai ca și primilor Săi ucenici, Domnul le zice aceleași cuvinte de compătimire: „Veniți singuri la o parte... și odihniți-vă puțin“.

Toți cei de sub conducerea lui Dumnezeu au nevoie de liniște, când să comunice cu propriile lor inimi, cu natura și cu Dumnezeu. Trebuie să ajungem fiecare să auzim vocea Lui vorbind inimii noastre. Când

nu se mai aud alte voci, și în liniște așteptăm înaintea Lui, tăcerea din suflet face să se audă și mai bine vocea lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai bună pregătire, spre a lucra pentru Dumnezeu. Acela, care ajunge astfel printr-un repaus în legătură cu Domnul, va fi înconjurat de o atmosferă de lumină și de pace. El va primi noi puteri fizice și mintale. Viața sa va străluci de frăgezime iar el va dispune de putere divină, prin care se va face de folos pretutindeni.

Documente ale Consiliului Mondial al Păcii

Lupta pentru pace este datoria fiecărui om
Declarația Generală

Consiliul Mondial al Păcii, întrunit în sesiune jubiliară, a adoptat Declarația generală, în care se spune printre altele :

Campaniile Consiliului Mondial al Păcii au ridicat la luptă pentru pace masele largi populare din toate țările. Astăzi forțele păcii sînt capabile să preîntîmpine războiul.

Principiile mișcării noastre sînt clare și simple. Ele proclamă :

1) Coexistența pașnică a țărilor cu sisteme sociale diferite.

2) Rezolvarea problemelor litigioase pe calea tratativelor în spiritul Cartei O.N.U.

3) Interzicerea tuturor tipurilor de arme de exterminare în masă, încetarea cursei înarmărilor, dezarmarea pe etape cu stabilirea unui control riguros.

4) Neamestec în treburile interne ale popoarelor.

5) Lichidarea tuturor formelor de colonialism și discriminare rasială; dreptul popoarelor la suveranitate și independență, necesare instaurării păcii.

6) Stabilirea unor relații comerciale normale pe baza avantajului reciproc.

7) Relații culturale și de prietenie și respectul reciproc între toate popoarele.

În 1950 a fost adoptat istoricul apel de la Stockholm. Peste 500 milioane de oameni și-au pus semnăturile pe cererea de a se interzice necondiționat arma nucleară ca mijloc de intimidare și de exterminare în masă.

Consiliul Mondial al Păcii nu a încetat niciodată lupta pentru interzicerea totală a acestei arme și popoarele din întreaga lume îl sprijină în această luptă. Cercurile largi ale opiniei publice au sprijinit campaniile pentru tratative la nivel înalt între marile puteri și împotriva pregătirii războiului atomic, așa cum a cerut apelul de la Viena.

Consiliul Mondial este gata întotdeauna să sprijine orice inițiativă în interesele păcii, indiferent de unde ar porni aceasta. Acest principiu înseamnă că Consiliul Mondial se va pronunța cu hotărîre împotriva oricăror acțiuni pe care le va considera periculoase pentru cauza păcii.

Deși s-au obținut succese importante, totuși pe calea spre pace urmează să fie învinse încă multe piedici, să fie înlăturate multe primejdii. Războiul rece continuă. Partizanii păcii sînt persecutați într-o serie de țări.

Primejdia și povara continuării cursei înarmărilor, amestecul în treburile interne ale popoarelor și impunerea de blocuri și pacte militare acestor popoare, menținerea piedicilor pe calea spre lărgirea comerțului, continuarea asupririi coloniale și chiar a singeroaselor războaie coloniale — toate acestea planează amenințător asupra omenirii. Pericolul exterminării în masă și al suferințelor nu a fost încă înlăturat. Omenirea trebuie să acționeze împotriva acestui pericol și să pună capăt răului. Cele mai noi descoperiri ale științei în domeniul energiei atomice și electronicii au adus omenirea în fața necesității de a alege: fie să renunțe la folosirea armei atomice și la război ca mijloc de rezolvare a litigiilor, fie să se lase împinsă în viltoarea unei distrugerii și nimiciri fără precedent.

Totodată, însă, aceste descoperiri de cea mai mare importanță ale științei și tehnicii dau omenirii posibilitatea de a păși pe calea progresului rapid și de a realiza, în cursul vieții unei singure generații, bunăstarea tuturor oamenilor.

Omenirea se află la o răscruce. Ea are de ales : viața sau moartea.

Noi alegem viața. Și astăzi popoarele lumii pot constrînge forțele războiului să renunțe la

ZILE DE

„Cu veacuri înainte de naşterea Sa, era profetizat despre Domnul Isus Hristos arătând felul cum trebuia să folosească El zilele de servire pentru toţi, pentru ca şi urmăşii Lui să facă la fel.

Fariseii căutau să câştige vază prin ceremonii îndeplinite cu exactitate şi prin închinări şi faceri de bine săvârşite spre a fi văzuţi şi laudaţi pentru aceasta. Zelul lor pentru religie îl arătau prin mulţimea discuţiilor asupra religiei. Disputele lor aveau loc timp îndelungat şi cu glas tare, şi nu era ceva neobişnuit, să auzi pe stradă vocile cărturarilor teologi răsunând în discuţii iritante.

Metoda servirii Domnului era mult superioară acestora, aşa cum zice profetul Isaia la cap. 42, 2.3. „El nu va striga, nu-ŞI va ridica glasul şi nu-l va face să se audă pe uliţe. Trestia frântă n-o va zdrobi, şi mucul care mai arde încă, nu-l va stinge. Va vesti judecata după adevăr“.

Viaţa Domnului era petrecută cu totul altfel: nu în discuţii zgomotoase, nu în închinare în văzul public, nu în fapte pentru câştigarea aplauzelor. Hristos era ascuns în Dumnezeu, iar Dumnezeu Se descoperea prin caracterul Fiului Său. Spre descoperirea aceasta dorea Domnul Isus să se îndrepte minţile tuturor din zilele Sale.

Soarele dreptăţii nu izbucni deodată asupra lumii cu toată mărimea Sa orbitoare şi cu strălucirea Sa. Despre Domnul stătea scris: „Căci El se iveşte ca zorile dimineţii“. Osea 6,3. Dimineţea lumina zilei se revarsă peste pământ încet, liniştit şi plăcut, împrăştiind întunerecul şi trezind lumea la viaţă. Aşa răsări Soarele dreptăţii, „cu tămăduirea sub aripile Lui“. (Mal. 4,2).

ISUS BINEFĂCĂTORUL TUTUROR

Din închisoarea lui Irod, unde dezamăgit şi ne mai înţelegând cele cu privire la Mîntuitorul, Ioan Botezătorul veghea şi aştepta. El trimise pe doi din ucenicii săi la Isus cu întrebarea: „Tu eşti Acela care are să vină, sau să aşteptăm pe altul?“ Mat. 11,3.

Mîntuitorul nu răspunse dintr-odată la întrebarea acestor ucenici. Pe cînd ei stăteau mirîndu-se de tăcerea lui, cei cu felurite suferinţe veneau la Dînsul. Vocea puternicului Vindecător pătrundea urechea surzilor. Un cuvînt, doar o atingere cu mîna Sa, şi ochii orbilor se deschideau să vadă lumina zilei, privilegiile din natură, chipurile prietenilor şi faţa iubitoare a Mîntuitorului. Glasul Lui ajungea la cei pe moarte, iar ei se ridicau în deplină sănătate şi putere. Demonizaţii se supuneau cuvîntului Său; suferinţa lor îi părăsea, iar ei se închinau Lui. Toţi cei ţinuţi departe cu dispreţ de către rabini, ca necuraţi, se adunau în jurul Său, iar El le vorbea cuvintele vieţii veşnice.

Faptele şi lucrările Domnului Hristos, nu numai că dovedeau că El este Mesia, dar arătau şi în ce fel avea să fie întemeiată Împărăţia Sa. Lui Ioan i se deschidea spre înţelegere acelaş mare adevăr, care se descoperise lui Ilie în pustie, cînd „înaintea Domnului a trecut un vînt tare şi puternic, care despica munţii şi sfărîma stîncile; Domnul nu era în vîntul acela. Şi după vînt, a venit un cutremur de pământ. Şi după cutremurul de pământ, a venit un foc. Domnul nu era în focul acela; iar după foc, Domnul vorbi profetului cu voce blîndă şi liniştită“. Aşa avea să-Şi facă Isus lucrarea Sa... nu cu pompă şi cu strălucire extraordinară, ci vorbind la inimile oamenilor, printr-o viaţă plină de iubire şi de jertfă de sine.

SERVIRE

Impărăția lui Dumnezeu nu vine cu surle și cu trompete. Ea vine prin gingașa inspirație a Cuvîntului Lui, prin lăuntrică lucrare a Spiritului Său, prin contopirea sufletului nostru cu Domnul, care este viața noastră. Cele mai depline dovezi ale puterii împărăției lui Dumnezeu se văd în cei a căror fire pămîntească a fost înălțată pînă la întruparea caracterului desăvîrșit al lui Hristos.

Urmașii Domnului Isus Hristos trebuie să fie lumina lumii. Dar Dumnezeu nu le cere să facă eforturi pentru a lumina. El nu aprobă silințele aducătoare de satisfacție personală, de a oferi spre arătare o bunătate superioară. Din contră, El dorește ca sufletele lor să fie într-adevăr îmbibate cu principiile cerești; și atunci, venind în contact cu oamenii, se va arăta de la sine lumina care este în ei. Statornica lor credincioșie în fiecare faptă și purtarea din viață, va fi mijlocul de a lumina.

Hristos veni pe acest pămînt, reprezentînd bogăția cea mare a iubirii veșnice a lui Dumnezeu pentru noi și aceasta este comoara cea de mare preț, pe care, prin strînsa noastră legătură cu Domnul, noi trebuie să o primim, s-o dăm pe față, și să o împărtășim și altora.

Pe cei chemați în serviciul Său, Dumnezeu nu-i întrebă dacă posedă averi lumești, învățătură sau elocvență. El întrebă: „Umbli ei în așa umilință, încît Eu să-i pot învăța căile Mele? Pot pune Eu cuvintele Mele pe buzele lor? Mă vor reprezenta ei pe Mine?”

Dumnezeu poate folosi pe cineva numai în măsura, în care El poate pune Spiritul Său în templul sufletului acestuia. Lucrarea pe care Dumnezeu o primește ca bună, este numai lucrarea, care dă pe față chipul Său. Urmașii lui Hristos trebuie să arate în afară ca legitimație, neștersese caracteristici ale virtuților Sale nemuritoare.

HRANIND MULȚIMEA

Domnul Isus nu căută să atragă la Sine pe nimeni prin satisfacerea dorinței după imbuibare. Înmulțind pînile și dînd celor ce-L urmau hrana aceea simplă, Domnul dădu dovadă de puterea și duioasa Sa purtare de grijă pentru toți, în cele ale simplelor necesități ale vieții. Mîntuitorul n-a promis a lor Săi un trai imbuibat; dar în Cuvîntul Său există garanția că nevoile lor vor fi îndeplinite, și El a promis ceea ce este mai scump și mai de preț decît bunurile pămîntești, adică: permanenta mîngiere și desfătare a continuii Sale prezențe cu noi.

Domnul Hristos ar fi putut întinde o masă foarte bogată; dar hrana pregătită numai pentru satisfacerea apetitului nu le-ar fi servit ca învățătură, spre binele lor. Prin minunea aceasta Domnul dorea să le dea o lecție de simplitate. Dacă noi am fi simpli în obiceiurile noastre, trăind în armonie cu legile naturii, atunci ar fi mai multă îndeplinare pentru neamul omenesc. Dar egoismul și satisfacerea poftelor, au adus pe lume păcate și mizerie; la unii din cauza excesului și imbuibării, la alții din cauza lipsei și suferinței.

Domnul a dat ucenicilor Săi porunca: „Dați-le voi să mănînce”.

El care arăta oamenilor calea pe care să-și câștige pacea și fericirea, gîndea în aceeași măsură la nevoile lor trecătoare ca și la cele spirituale. Mulți șezuseră ore întregi în picioare. Ei fuseseră așa de interesați de cuvintele lui Hristos, încît nici nu se gîndiseră să stea jos, iar mulțimea era așa de mare, încît era primejdia de a se călca în picioare unii pe alții. Isus voia să le dea ocazie de a se odihni, și-i invită să stea jos. Hristos niciodată nu a făcut o minune decît pentru a împlini o mare nevoie. Hrana simplă împărțită de mîna uce-

nicilor cuprindea o întreagă comoară de învățături. Ceea ce se dăduse era o hrană simplă. Pește și pâine goală era hrana zilnică a pescarilor din jurul mării Galileii.

Mulți fac și astăzi greșala asemănătoare cu a celor ce trăiau pe timpul Domnului Isus, când ei împărțeau datoriile lor în două categorii deosebite. O categorie de datorii reprezenta lucrurile mari, care trebuie făcute din ascultare față de Legea lui Dumnezeu; cealaltă categorie cuprinde lucrurile mici, între care și porunca: „Iubește pe aproapele tău ca pe tine însuși“; iar aceasta din urmă fiind socotită mai mică, este aproape cu totul trecută cu vederea...

Sînt unii care cred că ar pierde din demnitatea lor, dacă s-ar îngriji mai îndeaproape de cei care suferă. Mulți privesc cu nepăsare și dispreț pe cei ce și-au ruinat templul sufletului lor. Ei cred că nu le ajunge timpul pentru a da atenția cuvenită celor săraci.

Noi putem pretinde a fi urmașii lui Hristos; putem afirma că noi credem adevărul din Cuvîntul lui Dumnezeu; însă o așa credință nu face aproapelui nostru nici un bine dacă credința noastră nu este exprimată prin viața noastră. Mărturisirea noastră poate să fie înaltă ca cerul, dar ea nu ne va mîntui nici pe noi, nici pe aproapele nostru, dacă noi nu sîntem adevărați creștini. Un exemplu demn va folosi mai mult decît toate mărturisirile.

Religia lui Hristos nu poate fi servită printr-o viață egoistă. În inima preținșilor urmași ai Săi trebuie să locuiască simpatia cordială a lui Hristos.

Iubirea este temelie evlaviei. Oricare ar fi mărturisirea de credință, totuși nimeni nu are o iubire curată și adevărată pentru Dumnezeu, dacă nu are o iubire desinteresată pentru fra-

tele său... Dacă eul personal se contopește cu Hristos, atunci iubirea lui Hristos, izvorăște de la sine în afară. Perfecțiunea caracterului creștin este ajunsă atunci, cînd dorința și impulsul, de a ajuta pe alții și a le servi spre binecuvîntare pornește totdeauna în mod viu din inimă, cînd razele soarelui ceresc umplu inima și se arată pe fețele noastre.

Este cu neputință ca inima, în care locuiește Hristos, să fie lipsită de iubire. Dacă iubim pe Dumnezeu, — fiindcă El ne-a iubit mai întîi, — vom iubi și pe toți cei pentru care a murit Hristos. Nu putem veni în atingere cu Dumnezeu fără a veni în atingere cu semenii noștri. Uniți cu Hristos sîntem uniți și cu aproapele prin verigile de aur ale lanțului iubirii Sale. Atunci compătimirea și iubirea lui Hristos se vor da pe față în viața noastră. Atunci va fi pentru noi tot atît de firesc, de a servi celor lipsiți și suferinzi, precum a fost pentru Hristos de a umbla din loc în loc și a face bine tuturor.

Mărirea cerească se arată și constă în a ridică pe cei căzuți și a mîngia pe cei întristați; și oriunde locuiește Hristos în inimă, acolo se va da pe față aceeași lucrare.

Înainte de Dumnezeu nu există deosebire de naționalitate, de rasă sau de clasă.

Hristos a venit să înlătore orice zid de despărțire și să dărîme orice despărțitură, ca fiecare suflet să aibă intrare liberă la Dumnezeu. Iubirea Sa e atît de largă, atît de adîncă și atît de cuprinzătoare, încît ea pătrunde pretutindeni.

În Hristos nu este nici iudeu, nici grec, nici rob, ci toții sînt apropiați prin scumpul Său sînge.

De credințioșia noastră în această lucrare depinde nu numai binele altora, ci și propria noastră soartă, pentru veșnicie.

DE E POSIBIL... TREACĂ

„Tată, dacă voiești,
depărtează paharul acesta
de la Mine“.

Luca 22, 42

S-a grămădit asupra-I
în noaptea suferinței,
păcatul ce de veacuri
a înrobit făptura :

Și-n noapte,
Hrist în lacrimi
strîngea în mîini
paharul

durerii necuprinse ;
și tremura
sub greaua povară,
și harul

iubirii neînvinse,
Îl îndemna,
să soarbă
paharul durerii,...

Paharul durerii ;
să-l soarbă !

„Părinte,
să treacă de crezi,
să treacă paharul acest
de la Mine“.

Și Hrist, paharul
în mîna-I

puternic

Il prinse ;

Sudoarea durerii
schimbată

în stropi mari de sînge...

Pe-obraz se prelinse !

„Te pleacă Părinte
și vezi,

durerea ce inima-Mi frînge ;
Să treacă de crezi,
să treacă paharul acest
de la Mine !“

Pe fața-I El cade
și strînge
mai tare paharul durerii...
În mîna-I,
paharul El strînge !

Și stropi de sudoare,
pe fața-I sînt sînge ;
Și-n juru-I,

mai negară
e noaptea ;
și umbra ei rece,
asupra-I se strînge...

Și Hrist,
tot mai tare
în mîna-I
paharul
Il strînge !

Pe față,
sudoarea ce-a rece
...e sînge !

„Părinte,
să treacă de crezi,
să treacă
paharul acest
de la Mine !“

Și-n noaptea durerii,
o rază de sus,
pe chipu-I așează
Rubine...

Și Hrist,
fără preget,
Se scoală,
și drept,
hotărît,
paharul durerii din mîna,
Îl bea pînă-n fund.

Și-n zarea luminii
ce-ntinse
 mantia-I
 pe negura nopții,
Zări Hrist, Golgota.
Și pașii,
 porniră a-L duce
pe drumul durerii,
pe drumul ce-n capăt,
 sfârșit-a c-o CRUCE.

Pe drumul vieții
 paharul de-l porți,
Cuprins de-ntristare
 și turbur ;
Te pleacă în rugă
 și cere să poți,
Paharul să-l bei
 fără murmur

D. POPA-TICU

DIFERITE NUME DATE BISERICII

Există unii așa ziși credincioși care au păreri cu totul străine de dreptarul învățaturii creștine. Una dintre aceste păreri este și aceea prin care ei admit că Dumnezeu a creat toate cele văzute și cele nevăzute; dar — susțin ei, — după ce le-a creat, le-a pus anumite legi în baza cărora ființează și se mișcă întreaga natură, lăsînd-o apoi sub conducerea acelor legi, fără ca Dumnezeu să Se mai intereseze îndeaproape de cele create.

Potrivit învățăturilor Sfințelor Scripturi, însă, rezultă că, după ce Bunul Dumnezeu a creat toate, S-a interesat, și Se interesează îndeaproape de bunul lor mers și de fericirea creațiunii Sale în general, și a ființelor dotate cu rațiune și vorbire, în special.

O dovadă foarte convingătoare în această privință, o avem studiînd planul de mîntuire care ne arată marele interes al lui Dumnezeu față de noi, cînd citim: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. Ioan 3,16.

De asemenea, din grija arătată obștii credincioșilor Săi, Bisericii Sale, de-a lungul veacurilor, putem observa marele interes arătat de Marele nostru Creator, creaturilor Sale, și putem constata de asemenea din partea lui Dumnezeu, o iubire infinită.

Din simpla enumerare a cîtorva nume date Bisericii de servii lui Dumnezeu, sub inspirația Duhului Sfînt, se poate observa iubirea și grija Sa duioasă față de ea. Astfel ea este numită :

1. BISERICA LUI DUMNEZEU

„Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți și către toți cei ce cheamă în vreun loc numele lui Isus Hristos, Domnul lor și al nostru“. „Căci fraților, voi ați călcat pe urmele Bisericilor lui Dumnezeu, care sînt în Hristos Isus, în Iudeia“. „Căci dacă cineva nu știe să-și cîrmuiască bine casa lui cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu?“ 1 Cor. 1,2; 1 Tes. 2,14 p.p.; 1 Tim. 3,5.

2. TEMPLUL LUI DUMNEZEU

Noi sîntem Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu“. 2 Cor. 6,16.

„În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfînt în Domnul. Și prin El și voi sînteți zidiți împreună, ca să fiți un lăcaș al lui Dumnezeu, prin Duhul“. Efes. 2,21.22.

„Ea, — Biserica — este desăvîrșit unită în Hristos; și din cauza prezenței Sale în ea, Biserica este una. Duhul Sfînt trebuie să locuiască în fiecare membru al Bisericii, și membrul devine Templul Duhului Sfînt“.

3. BISERICA SLĂVITA

„Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbîrcituri sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană“. Efes. 5,27.

„Planul lui Hristos este ca în Biserica Lui de pe pămînt să se dea pe față ordinea cerească, planul ceresc de cîrmuire și armonia dumnezeiască. În felul acesta. El va fi proslăvit în poporul Său. Soarele îndreptățirii va străluci astfel prin ei cu o lucire neîntunecată. Hristos a dat Bisericii Sale puteri îndestulătoare pentru ca ea să poată primi slava Sa și să fie mîntuită și răscum-părată. El a dat din belșug poporului său însușiri și bine-cuvîntări ca ei să poată reprezenta desăvîrșirea Lui. Hristos consideră poporul Său curățit și desăvîrșit ca fiind răsplată pentru iubirea Sa, și o adăugire la slava Sa“.

„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei

să fie una, cum și noi sîntem una". Ioan 17, 22.23. „Biserica este hrănită prin locuirea și slujirea lui Hristos în ea prin Duhul Sfînt". „Eu în ei, și Tu în Mine; pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una".

4. SOȚIA MIELULUI

„Să ne bucurăm, să ne veselim, și să-I dăm slavă! Căci a venit nunta Mielului, soția Lui s-a pregătit". Apoc. 19,7.

„Vei fi o cunună strălucitoare în mîna Domnului, o legătură împărătească în mîna Dumnezeului tău. Nu te vor mai numi Părăsită, și nu-ți vor mai numi pămîntul un pustiu, ci te vor numi: „Plăcerea Mea este în ea", și țara ta o vor numi Beula: „Măritată"; căci Domnul Își pune plăcerea în tine, și țara ta se va mărita iarăși. Cum se unește un tînăr cu o fecioară, așa se vor uni fiii tăi cu tine; și cum se bucură mirele de mireasa lui, așa se va bucura Dumnezeul tău de tine". Is. 62, 3—5.

„Nu te teme, căci nu vei rămînea de rușine; nu roși, căci nu vei fi acoperită de rușine; ci vei uita și rușinea tinereții tale, și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este Numele lui, și Răscumpărătorul tău este Sfințitul lui Israel. El se numește Dumnezeul întregului pămînt, căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinereță, care a fost izgonită, zice Dumnezeul tău. Cîteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mînie, Îmi ascusesem o clipă Fața de tine, dar Mă voi în-

dura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău". Is. 54, 4—8.

5. FIICA A SIONULUI

„Iată ce vestește Domnul pînă la marginile pămîntului: „Spuneți fiicei Sionului: „Iată, Mintuitorul tău vine, iată plata este cu El, și răsplătirile merg înaintea Lui". „Strigă de veselie și bucură-te, fiica Sionului! Căci iată, Eu vin, și voi locui în mijlocul tău, zice Dom-

nul". „Saltă de veselie fiica Sionului! Strigă de bucurie, fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mînz, pe mînzul unei măgărițe". Is. 62,11; Zah. 2,10; 9,9.

6. FAMILIA LUI DUMNEZEU DE PE PĂMÎNT, MOȘTENIREA SA

„Iată dece zic, îmi plac genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos, din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pămînt...

a Lui să fie slava în Biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor Amin!" „Căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine, însuși, ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Hristos, toate lucrurile: cele din ceruri, și cele de pe pămînt". Efes. 3, 14-21; 1,9.10. „Îngrijirea lui Dumnezeu de moștenirea Sa este neîncetată".

7. BISERICA CELOR ÎNTII NĂSCUȚI SCRIȘI ÎN CERURI

„Ci v-ați apropiat de Biserica celor întii născuți, care sînt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de durerile celor neprihăniți, făcuți desăvîrșiți". Ebr. 12,23.

8. TRUPUL LUI HRISTOS

„Voi sînteți trupul lui Hristos, și fiecare, în parte, mădularele Lui, pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup". 1 Cor. 12, 27.25 p.p.

Dacă Biserica este trupul lui Hristos, atunci Hristos este capul trupului, al Bisericii. „Căci după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă tot așa, și noi, care sîntem mulți alcătuim un singur trup în Hristos; dar fiecare în parte, sîntem mădulare unii altora". „El I-a pus totul sub picioare, și L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plinește totul în toți". Rom. 12, 4.5 Efes. 1, 22.23. Aceia care primesc Duhul Sfînt după ce mărturisesc pe Hristos, au comuniune cu Tatăl și cu

Fiul. Cînd Hristos Se înalță la cer luîndu-Și cuvenitul loc la dreapta lui Dumnezeu, El trimise Duhul Sfînt ca să rămînă cu Biserica întocmai ca pe timpul Său, prin care-Și va aduce la îndeplinire lucrarea Sa de aducere la mîntuire a credincioșilor Săi, și aceasta sub conducerea Capului Bisericii, Hristos Isus. Hristos slujește Bisericii, împlinind orice nevoie a sa prin Duhul Sfînt, care face din Biserică Templul, sau locuința Sa. Hristos este totdeauna, măritul, iubitorul și milosul Mîntuitor al celor care cred în El. Fără să privească la starea și înălțarea Sa măreață, El continuă încă a fi Răscumpărătorul acelor care cred în El. De aceea, Hristos este Capul Bisericii, iar Biserica de pe pămînt este corpul Său. Biserica este organul prin care Duhul Sfînt lucrează pentru terminarea lucrării de vestire a Evangheliei. Cum ar pu-

tea Biserica să fie mai strîns legată de Hristos decît devenind chiar corpul Său ?

9. CETATEA LUI DUMNEZEU, LOCAȘUL LUI CEL SFÎNT

„Ci v-ați apropiat de cetatea Dumnezeului celui viu“. Evrei 12,22 p.p.

„Este un rîu ale cărui izvoare înveselesc *Cetatea lui Dumnezeu*, sfîntul locaș al locuinței Celui Preainalt. Dumnezeu este în mijlocul ei ; ea nu se clatină ; Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor“. „Apoi am văzut un cer nou și un pămînt nou ; pentru că cerul dintîi și pămîntul dintîi pieriseră, și marea nu mai era, și eu am văzut coborîndu-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfîntă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea : „Iată cor-

tul lui Dumnezeu cu oamenii ! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeuul lor“. Ps. 46, 4,5; Apoc. 21, 1—3.

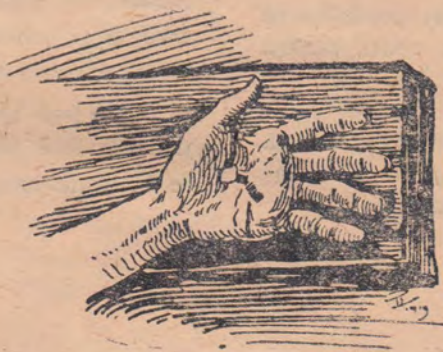
10. CASA LUI DUMNEZEU

„Dar Hristos este credincios ca Fiu, peste *Casa lui Dumnezeu*. Și casa Lui sîntem noi, dacă păstrăm pînă la sfîrșit încrederea nezugduită și nădejdea cu care ne lăudăm“. Ebrei 3,6.

„Dar dacă voi zăbovi, să știi cum trebuie să te porți în casa lui Dumnezeu, care este Biserica Dumnezeului celui viu, stîlpul și temelie adevărului“.

1 Tim. 3,15.

Toate aceste dovezi de iubire și atenție arătate nouă de Bunul Dumnezeu ne determină să-L iubim tot mai mult, după cum găsim scris : „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întîi“. 1 Ioan 4,19.

CUGET CURAT

(urmare din pag. 3-a)

după el au fost martiri a căror convingeri au fost mai puternice decât dorința de a trăi. Este o mare îndrăzneală să ieși de pe cărările bătute și să te ridici împotriva prejudecăților seculare. Totuși toate progre-

sele mari spirituale și morale au fost obținute cu acest preț. E o mare cinste să suferi pentru o cauză dreaptă.

Arta de a gândi este conținută în întregime în aceste cuvine frumoase ale sfântului Pa-

vel în scrisoarea sa către Filipeni: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, toate aceste să călăuzească gândirea voastră“.

A. DOROFTEI

EXTRASE DIN PRESĂ

Documente ale Consiliului Mondial al Păcii

(urmare din pag. 7-a)

planurile lor. Sintem convinși că hotărîrea popoarelor de a salva lumea de războaie și asupra constituie o forță invincibilă și de nestăvilit. Pentru prima dată în istorie forțele păcii din întreaga lume au creat posibilitatea de a se pune capăt războaielor odată pentru totdeauna.

În lumina acestei posibilități, forțelor iubitoare de pace le revine răspunderea morală pentru lichidarea neîncrederii și pentru colaborarea în numele țelului comun.

În interesul întăririi păcii chemăm pe toți oamenii de bună credință să-și unească eforturile și să colaboreze pentru realizarea țelului comun, să pună capăt nu numai războiului rece, ci și tuturor războaielor, pentru ca omenirea, folosind minunatele realizări ale științei, să poată păși în era prosperității și fericirii, să trăiască fără teamă și ură în condițiile păcii în întreaga lume.

